

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMAZON ORIGINAL STORIES

MERRI- MENT AND MAYHEM

NATIONAL BESTSELLING AUTHOR

ALEXANDRIA
BELLEFLEUR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AMAZON ORIGINAL STORIES

**MERRI-
MENT
AND
MAYHEM**

ALEXANDRIA
BELLEFLEUR

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan her türlü benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2024 Alexandria Bellefleur'e aittir Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Amazon Original Stories tarafından yayımlanmıştır, Seattle www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Amazon Original Stories, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662529344 (dijital)

Kapak tasarımı: Hang Le

Kapak görseli: Kapak görseli: © AngelicaMari79, © kosmofish, © Miloje, © Oleon17, © Veranika Dzik / Shutterstock

İÇİNDEKİLER

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm](#)

[YAZAR HAKKINDA BİLGİLER](#)

[ALEXANDRIA BELLEFLEUR'E ÖVGÜ](#)

[ALEXANDRIA BELLEFLEUR'ÜN DİĞER](#)

[ESERLERİ](#)

Birinci Bölüm

9 11. Acil durumunuz nerede?"
"215 Juniper Lane, Port Angeles. İtfaiyeyi
göndermenizi istiyorum."
"Acil durumunuz nedir?"
"Yan kapıdan duman geliyor. Hem de çok fazla.
Sanırım komşumun evi yanıyor."

Everleigh Dangerfield mutfak tavanına yapışan yoğun duman bulutunda boğulacak gibi oldu ve öksürdü.

El yazısıyla yazılmış tarif kartında yumuşak ve çiğnenebilir zencefilli kurabiyeler yazıyor. Bir tatil klasiğine basit, kusursuz bir yaklaşım.

Kıçı kusursuz.

Büyükanne Dangerfield şu anda Everleigh'i görebilseydi, başını sallardı. Kasabaya geleli daha kırk sekiz saat bile olmamıştı ama ev şimdiden bomba patlamış gibi görünüyordu; yangın söndürücülerin içine ne kadar kuru kimyasal koyuyorlarsa mutfak kaplamıştı, duvarın yarısına kadar yanık izleri vardı, fırın yanmış bir kutudan başka bir şey değildi. Tüm bunların ortasında, Everleigh parmak uçlarında durmuş, terliyor ve küfrediyordu, ocağın arasındaki küçük kırıntı benzeyen tezgah şeridinin üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede duruyordu

ve buzdolabı. Duman dedektörünün önünde telaşla bir kurulama bezi çırpıyordu.

Ardı arkası kesilmeyen cıvıltıların arasından ağır bir yumruğun ön kapıya çarpma sesi geldi.

"Port Angeles İtfaiyesi!" diye bağırdı biri. "Bu adreste olası bir yangınla ilgili ihbar aldık."

Everleigh inledi. Harika. O bile giymiyordu Pantolon. "Açık!"

Ardından bir kapı daha çalındı, bu seferki daha yüksek sesle ve daha acil bir şekilde, kapıyı çerçeveye çarparak salladı. "İtfaiye! Evde kimse var mı?"

Hay sikeyim. Gerçekten mi? Pembe saçlarından bir tutamı yüzüne savurdu ve sesini daha da yükseltti. "Dedim ki bu- eep!"

Kalbi boğazında düğümlendi, çorapla kaplı ayakları melamin tezgahın üzerinde kaydı, kolları işe yaramaz bir şekilde iki yanında sallandı. Başının tepesinden ayak parmaklarına kadar gergin olan Everleigh, zemin onu karşılamak için hızla yükselirken çarpışmaya hazırlandı.

Kulaklarındaki kan uğultusunun üzerine gümbür gümbür ayak sesleri geldi. Bir saniye sonra, iki güçlü kol onu kucakladı, havada yakaladı ve düşüşünü hafifletti.

Kendisini en azından birkaç çürükten kurtarmış olduğunu düşündüğü itfaiyeciye bakmak için başını geriye eğdi ve bakışları onunkilere kilitlendiği anda nasıl konuşacağını unuttu.

Vay anasını. Everleigh genellikle güzel bir yüze bayılacak biri değildi ama eğer bir istisna yapılacaksa, onu göğsünün genişliğine yaslayan adam bu istisnaydı. Siyah miğferi düşmüştü, koyu renk, dağınık saçları alnına gelişigüzel dökülüyordu, çenesinin sert çizgisine, çenesindeki belirgin yarığa, burnunun hafifçe çarpık köprüsüne büyüleyici bir çocuksu kontrast oluşturuyordu. Mürekkep rengi kirpikler Everleigh'in daha önce hiç görmediği mavi gözleri çerçeveliyordu, çok çok uzaklarda bir yerde çekilmiş kartpostallara layık bir resim dışında,

Kumsallar dalgaların sürüklediği odunlar yerine beyaz kumlarla kaplıydı ve sular kristal berraklığındaydı.

"İyi yakaladın," diye homurdandı, havada hâlâ duran dumanla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde nefessiz kalmıştı.

O su rengi gözler Everleigh'in başından çorapla kaplı ayaklarına kadar her yerini taradı ve- Gerçekten mi? Yanakları ateşle karıncalandı. Ayağındaki beyaz çorapların üzerinde, bir striptizci direği gibi şeker kamışına sürtünen meşhur Raftaki Elf vardı. "SANTA'NIN KÜÇÜK HO, HO, HO" yazıyordu.

Sırıttığında derin gamzeler ağzını çevreliyordu. "Bence de."

Derin bir nefes çekti. Bu kadar yakinken ve burnuna yapışan duman kokusuna rağmen onun kokusunu alabiliyordu. Temiz ve hafif sabun kokusunun altında bir miktar ılık ter kokusu vardı. Burnunu boynunun derisine bastırmak ve onu içine çekmek istedi.

Arkalarında, Everleigh'i şehvet dolu hayallerinden koparan bir gırtlak sesi duyuldu. Ne zamandan beri teri çekici buluyordu? Hem de tamamen yabancı birinin terini.

Bu tuhaf arzuyu stres kaynaklı geçici bir deliliğe bağlayan

Everleigh, adamın omzunun üstünü görmeye çalışarak boynunu büktü. Kapı aralığında, bakır rengi saç kesimi ve

bol miktarda çili olan bir adam, omzunun üzerinden düzgün bir örgü halinde sarkan uzun, siyah saçlı, uzun boylu Doğu Asyalı bir kadınla kol kola duruyordu. Diğer yanında ise kırmızı kaskıyla diğerlerinden ayrılan geniş omuzlu Siyah bir kadın vardı. Bunun dışında her ikisi de aynı standart kıyafetleri giymişlerdi: yansıtıcı şeritlerle süslenmiş siyah bir ceket ve kargo pantolon takımı ve ağır iş görünümlü

deri botlar. PAFD 33, kasklarının hepsinde şu yazıyor.

Everleigh'i kucağında taşıyan itfaiyeci onu ayağa kaldırdı, bir eli devrilmeyeceğinden emin olmak istercesine bir an için sırtının alt kısmında durdu. Kırmızı kasklı kadına baktı-

Everleigh itfaiye şefi olduğunu tahmin etti ve gülümsemesi biraz utangaç bir hal aldı. "Görünüşe göre yangın sönmüş, Kaptan."

Kadın ona bıkkınlık dolu bir bakış fırlattı. "Öyle görünüyor, Brantley."

Brantley. Bu bir ilk isim miydi yoksa soyadı mı? Everleigh daha sormadan, kaptan sakın bir gülümsemeyle ona döndü. "Merhaba, ben Kaptan Keegan. İyi misiniz? Bakmamız gereken herhangi bir yanık ya da yaralanma var mı?"

"Hayır, ben . . . Ben iyiyim." Everleigh başını salladı ve büyük boy uyku tişörtünün eteklerini çekştirerek kışının kapalı olduğundan emin oldu. "Zamanınızı boşa harcadığım için özür dilerim."

Tepedeki duman dedektörü iğrenç bir şekilde ötmeye devam etti.

Kendi kendine hafifçe mırıldanan Kaptan Keegan mutfağa doğru ilerledi ve Everleigh'in fırıncılık macerasından sonrasını şaşkın bir yüz ifadesiyle inceledi. "Bana burada tam olarak ne olduğunu anlatabilir misiniz?"

Everleigh dikkatle fırının ve zeminin ortasında yan yatmış duran artık boş yangın söndürücünün arasına baktı. "Bariz olanın dışında mı?"

Kaptan, "Yangını söndüren biz olmasak bile, bir olay raporu doldurmam gerekecek," dedi. "Verebileceğiniz her türlü detayın büyük yardımı olacaktır."

Everleigh gözlerini ovuşturdu ve içini çekti. Bu işi ne kadar çabuk bitirirse, o kadar çabuk temizliğe başlayabilir ve o kadar çabuk yatağa girip bu çok kötü, hiç de iyi olmayan günün anısını bastırmak için çalışmaya başlayabilirdi. "Yemek yapıyordum. Kurabiye. Zencefilli kurabiye."

Ceketinin arkasında MILLER damgası bulunan kızıl saçlı itfaiyeci fırının içine uzandı ve çöpe gidecek olan kömürleşmiş fırın tepsisini çıkardı.

Brantley ılık çaldı. "Mutfak felaketlerinden payıma düşeni gördüm ama kurabiyeleri bu kadar **berbat** eden birini daha önce gördüğümü sanmıyorum. Demek istediğim" - belli belirsiz bir

eldivenli bir parmakla tava üzerinde briket görünümlü topak -"Bunlar hokey diskleri."

Miller kıkırdadı. "Sanki sen konuşuyorsun da çaylak."

Miller'ın yüzüne bir parmağını doğrulttu. "Bir kere, Wendy. Bir keresinde istasyondaki yangın alarmını çalıştırmıştım ve siz pislikler yaşamama asla izin vermediniz-"

"Çocuklar," dedi örgülü kadın -Chen, ceketine göre-. Gözlerini kısarak tavaya baktı, sonra Everleigh'e baktı, kara gözlerinde bir pırıltı vardı. "Netflix'teki Nailed It! dizisini hiç duydun mu?"

Yüzü yandı ve bakışlarını kaçırarak, istese de istemese de tüm dikkatleri üzerinde olan dört itfaiyecinin meraklı gözlerinden kaçındı. "Mutfakta genellikle bu kadar umutsuz değilimdir, tamam mı?"

Miller pantolonunun cebini karıştırdı ve garip görünümlü bir İngiliz anahtarı çıkardı. Anahtarı açtı ve bir eliyle buzdolabının üst kısmını kavrayarak ayak parmaklarının üzerine kalktı, aletin kavisli ucunu duman dedektörünün susturma düğmesine bastırdı. Birkaç saniye sonra cıvıltı kesildi ve Everleigh yeniden düşünmeye başladı.

Yüzbaşı Keegan, "Ne yazık ki olay raporuna akut umutsuzluk yazamıyorum," diye alay etti. "Yangının nasıl başladığına dair bir fikriniz var mı? Kendiliğinden mi yoksa ... ?"

Everleigh irkildi. "Fırın tepsisinin çok küçük olduğundan eminim." Gerçekten, kurabiyelerin böyle yayılacağını nereden bilebilirdi ki? "Ve sanırım fırında da bir sorun var."

Bir dakika önce her şey yolundaydı ve bir dakika sonra Everleigh bir şeylerin yandığının kokusunu almıştı. Mutfığa koştuğunda fırının kapağının etrafından ve ocaktaki brülörlerin arasından ince siyah dumanların sızdığını görmüştü. Bir aptal gibi paniğe kapılmış ve yapmamasını söyledikleri tek şeyi yapmıştı: fırını açmak.

O andan itibaren, korkunçluğu giderek artan bir dizi talihsiz olay meydana geldi. Kapı dokunulamayacak kadar sıcaktı ve tek bir tencere tutacağı bile bulamamıştı. Fırını tekmeleyerek kapatma düşüncesi aklına bile gelmemişti; Everleigh'in kamp alanları, mumlar ve şömineler dışında karşılaştığı ilk yangındı bu. Tencere tutacaklarını bulduğunda -her nedense Büyükanne Dangerfield onları baharat çekmecesinde saklıyordu- alevler alt dolapları yalamaya başlamıştı.

Gecenin devam eden temasına uygun olarak, yangın söndürücü mutfakta değildi, ama Everleigh büyükannesinin dolabının içinde ona rastladığını hayal meyal hatırlıyordu. Üst kattaki dolabında. Üzerindeki emniyet pimi sıkışmıştı, çünkü elbette sıkışmıştı ve onu çekip çıkarmayı başardığında, yangın alt dolapları tamamen sarmış, hızla duvara yayılmış ve ocağın üzerindeki pencereyi çerçeveleyen fırfırlı dantel perdeleri yalamıştı.

Dürüst olmak gerekirse, daha kötüsü olmadığı için şanslıydı.

"Eğer daha önce bir sorun yoksa, şimdi kesinlikle var." İtfaiyeci Brantley eğildi ve kaşlarını çatarak içeriye baktı. "Oh, evet. Buradaki element kızarmış. Bu şey pişmiş."

Miller kıkırdadı. "Tam anlamıyla."

Everleigh gözlerini devirdi. "Hayır, yanlış demek istedim, yani ızgaranın yanması gibi."

"Kendi kendine mi açıldı diyorsun?" Brantley şüpheli bir sesle sordu.

Kollarını kavuşturdu. "Mm-hmm."

"Hmm." Yavaşça başını salladı ve bir elini kaldırarak düşünceli bir şekilde çenesini okşadı. "Neredeyse kendi aklı varmış gibi."

Gözlerini kısmıştı. "Aynen öyle."

"Yani şuradaki düğmenin" -ocağı işaret etti- "kızartmaya ayarlı olmasıyla bir ilgisi yok."

Pişirmek mi?"

Miller kahkahasını öksürükle örtmek gibi berbat bir iş yaptı.

Ona zayıf bir bakış fırlattı, kalbi bu bakışta değildi ve zorlukla yutkundu. "Bunu ben yapmadım."

Bunu kesinlikle yaptı.

"Tabii ki hayır." Brantley'nin dudakları bir gülümsemeyi tutuyormuş gibi seğirdi. "Eminim bilinçli fırınınız sizi pişirme çabanızda sabote etmek için kendini özellikle kızartmaya ayarlamaya karar vermiştir."

Vay canına. "Bunu lanet olası bir itfaiye binasında yangın alarmini çalıştıran adam söylüyor," diye mırıldandı ve adamın gözlerinin kenarları kırıştı. "Böyle söyleyince kulağa çok saçma geliyor."

Gülümsemesi genişleyerek Everleigh'in içini isyan ettiren bir sırıtışa dönüştü. "Belki de saçma olduğu içindir?"

Midesinin içinde taklalar atan kelebekleri bastırmak için büyük çaba harcayarak homurdandı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi ön kapıya doğru ilerleyerek. "Zamanınızı harcadığım için özür dilerim ama gördüğünüz gibi durum kontrolüm altında."

Koşullar göz önüne alındığında mümkün olduğunca kontrol altındaydı. Temizlemesi gereken bir mutfak ve bulması gereken yeni bir ocak, tamamen değiştirmese bile fırçalayıp yeniden cilalaması gereken dolap kapakları vardı; zaman daralıyordu ve evi satışa çıkarmadan önce yapması gerekenlerin listesi gün geçtikçe büyüyordu.

Chen ve Miller kaptanlarına baktılar, o da çenesinin bir ucuyla onları dışarı gönderdi ve biraz daha sakin bir tempoda onları takip etti.

"Son bir şey daha." Kaptan Keegan durakladı ve cebinden küçük sarı bir not defteri çıkardı. "Rapor için isminize ihtiyacım var."

"Ben Everleigh. Everleigh Dangerfield."

Kaptan Keegan mini golf oynarken verdikleri küçük kalemlerden birine benzeyen bir şeyle onun adını not etti. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Dangerfield." Hem kalemi hem de defteri bir kenara koydu. "Size iyi geceler. Kendinize dikkat edin."

"Teşekkürler." Everleigh kapıya sarıldı. "Ve tekrar, verdiğimiz rahatsızlık için özür dilerim."

"Hepsi bir günlük iş, Bayan Dangerfield." Verandanın en alt basamağında duraklayarak döndü ve Everleigh'e baktı, ağzının bir köşesi hafif bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Kayınbiraderimin kasabada bir beyaz eşya dükkânı var. Olympic Appliances, Oak Sokağı'nın hemen dışında. Kara

Cuma indirimleri Pazar günü sona erdi ama ona sizi Lana'nın gönderdiğini söyleyin."

Everleigh derin bir nefes verdi ve kapıya yaslandı. Büyükanne Dangerfield'in hayat sigortası cenaze masraflarını karşılamıştı ve hepsi bu kadardı. Everleigh'in serbest UX tasarımcısı olarak yaptığı işin maaşı iyiydi ama Seattle'daki hayat pahalılığı son üç yılda katlanarak artmıştı ve maaşının büyük bir kısmı kira, market alışverişi ve kötü günler için ayırdığı fona gidiyordu. Yeni bir fırın almak için birikim hesabına el atmayı hiç istemiyordu. Ne kadar küçük olursa olsun bir indirim büyük bir yardım olurdu. "Teşekkür ederim!"

Kaptan Keegan el salladı ve motora doğru yola koyuldu.

"Tam arkanda, Kaptan!" Brantley eşikte oyalandı ve

Everleigh onun kapı aralığının ne kadarını

k a p l a d ı ğ ı n ı fark etmekten kendini alamadı.

Yükseklikle arası iyi değildi ama Brantley'nin boyu,

özellikle de bu kadar yakın dururken, boynunu eğip

gözünün içine bakacak kadar uzundu. Altı dört, altı beş,

belki de ve buna uygun bir genişliğe sahipti. Geniş

omuzları ve kalın kalçaları, şalvarı tarafından sıkıca

sarılmıştı. Everleigh yavaşça gözlerini tekrar adamın

yüzüne dikti ve bu iyi bir şeydi.

çünkü dizlerinin bağı çözüldü.

Ona bakıyor, onun kendisini izlemesini izliyordu, dudaklarında hiç de münasebeti olmayan ukala bir sırıtış vardı.

olduğu kadar çekici olmak. "Dangerfield, ha? Sana Bela da diyebiliriz."

Çok komik. "Peki sana ne demeliyim?" Bakışlarını onunkilere doğru kaldırdı ve kirpiklerinin arasından ona baktı. "Çaylak mı?"

"Hayır, bir yılı aşkın süredir çaylak değilim. Miller sadece beni üzmeyi seviyor çünkü o ... şey, o Miller," dedi sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Kaşlarını kaldırdı ve sahte bir kızgınlık ifadesiyle onu süzdü. "Bana öyle geliyor ki birine zor anlar yaşatma konusunda iyi olan tek kişi o değil."

Rolünü gerçek sanarak yüzünü buruşturdu. "Eğer o kurabiye çatlaklarıyla çok ileri gidersem-"

"Yapmadın." Adamın yüzünde beliren rahatlama ifadesi karşısında gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı, nefes verirken omuzları gevşedi. "Duygularımı incitmek için pişirme becerilerimle ilgili birkaç şakadan çok daha fazlası gerekir."

"Sanırım pişirme becerilerinin eksikliğinden bahsediyorsun," diye alay etti ve kız kaşlarını çatığında kıkırdadı.

"Çok tatlı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Göz açıp kapayıncaya kadar gülümsemesi sinsiliğe dönüştü. "Daha iyi bir soru, sence ben tatlı mıyım?"

Kızın kahkahası püskürdü ve kızardığını, yüzünde bir yangın gibi yayılan sıcak bir kızarıklık olduğunu anlamak için aynaya ihtiyacı yoktu. "Biliyor musun, sana Bela demesi gereken kişinin ben olduğumu düşünmeye başladım."

Pelüş alt dudağını dişlerinin arasında sürükledi, gamzeleri bir kez daha ortaya çıktı. "Bela eğlenceli olabilir."

Sanki kelimeler yeterince müstehcen değilmiş gibi, bakışları önce kızın ağzına, sonra tekrar gözlerine kaydı ve ona meydan okuyormuş gibi hissettiren bir bakış fırlattı. Senin hamlen, diye meydan okudu.

Kalbi hızla çarpıyor, "Siktir et" deme ve tedbiri elden bırakma, bir değişiklik olsun diye umursamaz davranma isteği duyuyordu.

neredeysse ezici.

Bela eğlenceli olabilir. Sadece daha önce hiç yanmamış birinin söyleyebileceği bir şey. Onun aksine, ateşle oynamamayı zor yoldan öğrenmişti.

Everleigh sertçe yutkundu ve soruyu geçiştirmek için gözlerini kaçırdı. "Biliyorsun, senin muhtemelen söndürmen gereken yangınlar vardır ve Bilmiyorum, ağaçlardan kurtarman gereken yavru kediler vardır." Adam güldü, gırtlaktan gelen bu ses kadının omurgasında bir ürperti yarattı, ince gömleği göğüs uçlarının altında çakıllaşmasını gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Kollarını kavuşturdu, fark ederse sadece üşüdüğünü düşünmesi için dua etti. Aralık ayında açık bir kapının önünde pantolonsuz duruyordu. "Seni hayat kurtarmaktan falan alıkoymama izin verme."

Geniş omuzlarını kullanarak kapı pervazını itti ve sanki oraya aitmiş gibi onun alanına girdi, kokusunu tekrar alabileceği kadar yakınında durdu. Vücudunun sıcaklığını hissedebileceği kadar yakın. Everleigh sebepsiz yere, ateşe çekilen bir pervane gibi, onu daha da yakınında istedi. "Çarşamba günü çalışmıyorum. Seni dışarı çıkarmama izin verebilirsin." Sırıttı. "Böylece beni istediğin kadar yanında tutabilirsin."

Everleigh'in nefesi vücudunu hızla terk etti ve kapıya doğru yığıldı. "Sen utanmazsın, bunu biliyor muydun?"

Başparmağını alt dudağında gezdirdi, sanki almadığı her nefesi katalogluyormuş gibi onu yakından inceledi. "Bu hayır demek değil."

Everleigh uzak duvara dayalı kutu yığınının üzerinde duran bant tabancasına baktı ve içini çekti. Bu da bir evet değildi.

Adam onun bakışlarını takip etti. "Taşınıyor musun?"

"Dışarıda, teknik olarak. Bu ev büyükanne aitti." Boynundaki altın zincirden sarkan kalp şeklindeki madalyonu parmakladı ve yutkundu

boğazındaki sıkışıklığı aştı. "Geçen ay vefat etti."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Kaybınız için üzgünüm."

Everleigh ağırlığını bir ayağından diğerine beceriksizce kaydırды, taziyeleri kabul etme konusunda on yıl öncesinden daha iyi değildi. "Teşekkür ederim." Boğazını temizledi. "Her neyse, ben aslında Seattle'da yaşıyorum. Sadece onun işlerini halletmek ve evi yılbaşına kadar listeye hazır hale getirmek için şehirdeyim."

Aklına koyarsa muhtemelen yapması gereken her şeyi bir iki hafta içinde halledebilirdi ama Everleigh, Büyükanne Dangerfield'in işlerini halletmenin yanı sıra, Noel'i Everleigh'in daha önce hiç tanımadığı kadar çok seven bu kadına yakışır bir şekilde, neşe ve sevinç dolu bir uğurlama yapmak istiyordu.

Tatil süsleri tavan arasını doldurmuş, çirkin Noel kazaklarını saklamaya ayırdığı şifonyerin her bir çekmecesinin içine özenle yerleştirilmiş nane potpuri keseleri. Hallmark filmlerine ve eggnog'a, Department 56 Noel köyü setlerine ve el boyaması fındıkkıranlara bayılırdı. Her yıl Aralık ayı boyunca, şöminesinin reçeller, gurme çikolatalar, küçük içki şişeleri, Everleigh'e vereceği minik makyaj ve cilt bakımı örnekleriyle dolu Advent takvimleriyle dolup taşacağı kesindi.

Everleigh bu yıl son bir kez daha büyükannesinin tüm eğlenceli ve şenlikli geleneklerini devam ettirecekti. Kurabiye pişirecek ya da pişirmeye çalışacak, ışıklar asacak ve gerçek bir ağaç alacak, etrafta onu arayacak kimse olmasa bile içine aptal bir turşu saklayacaktı. Tüm Noel klasiklerine eşlik eder ve komşuların süslemelerine bakmak için etrafta dolaşırdı ve eğer ruh onu harekete geçirirse, gece yarısı ayinine bile gidebilirdi.

Yavaşça başını salladı. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca şehirde olacağınızı mı söylüyorsunuz?"

Yüzünün buruştuğunu gizlemeye çalıştı. Bununla nereye varmak istediğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. "Bak, Brantley, sen-" Adam kıkırdayınca kaşlarını çattı. "Komik olan ne?"

"Hiçbir şey." Gülümsedi. "Sadece Brantley benim soyadım. Griffin. Griffin Brantley."

Yanağının içini ısırdı ve başını salladı, artık ona nasıl hitap edeceğini bildiği için yeni gözlerle onu inceliyordu. "Tamam, Griffin Brantley. Eğlenceli birine benziyorsun." Belki bir ya da iki yıl önce bu yeterli olabilirdi ama o zaman öyleydi, şimdi ise böyle. "Ama sadece birkaç haftalığına şehirdeyim ve gündelik işler yapmıyorum."

Takılmalar ve kaçamaklar bu günlerde onu çoğu zaman boş hissettiriyordu. Everleigh ... şey, aramıyordu ama gerçek bir şey istiyordu. Tutunabileceği bir şey. Eve dönebileceği biri. Birlikte bir hayat kurabileceği ve büyükanne ve büyükbabasının birbirlerini sevdikleri kadar derinden sevebileceği birini. Ailesinin de.

"Vay canına." Kelimeyi alaycı bir sırıtışla çıkardı, sesinde bir kahkaha tonu vardı. "Çok mu ukalasın?"

Çenesi düştü. "Affedersiniz?"

Kollarını göğsünde kavuşturarak onun duruşunu yansıttı. "Seninle yatmak istediğimi varsayman oldukça cesurca."

Alay etti, yanakları kızarmıştı. "Tamam, ilk olarak, benimle yatmak istediğine dair hiçbir şey söylemedim ve- " Şey ... etti, değil mi? "Bana çıkma teklif eden sendin."

Ve flört etti. Arsızca. Everleigh bunu kesinlikle hayal etmemişti.

"Elbette." Çenesini eğdi. "Buralı değilsin, değil mi?" Onun başını sallamasını bekledi. "Şehirde içki içilebilecek en iyi yeri bilen bir arkadaşın zarar gelmez diye düşündüm, değil mi?"

"Bir arkadaş mı?" Sesi şüpheli geliyorsa, öyle olduğu içindir.

Griffin ona rahat bir gülümseme verdi ve omuz silkti. "Bunlardan çok fazla alamazsın, değil mi?"

Hayır, hayır öyle düşünmüyordu, ama-

"Hey, çaylak!" Miller bağırdı, bir ayağı kabindeydi, diğer ayağıyla da kamyonun hareket tahtasına dayanmıştı. "Eski Blyn Otoyolu yakınlarında 101. yolda yığılma var. Eyerleyin!"

"Sonra görüşürüz, Trouble." Griffin omzunun üzerinden ona küstah bir gülümseme fırlattı ve teçhizata doğru yola koyuldu. "Umarım bir dahaki sefere gerçek anlamda olmaz!"

Griffin Brantley onu daha sonra yakalayamayacaktı. Ne gerçek anlamda, ne de mecazi anlamda. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa.

Bu geceki felaket de tam olarak buydu. Tatilin tozu dumanı yatıştır yatışmaz ve ev satışa çıkar çıkmaz Everleigh'in kızı ilk feribotla Seattle'a, Port Angeles'a ve sunduğu her şeye dikiz aynasından bakıyor olacaktı. Bir planı vardı ve bu planda alevlerden daha ateşli bir itfaiyeciye yer yoktu.

Şansı yaver giderse Everleigh'in bir daha yolunun kesişmeyeceği, alevlerden daha ateşli bir itfaiyeci.

İkinci Bölüm

9 11. Acil durumunuz nerede?"
"Komşumun yardıma ihtiyacı var! Düştü!"
"Bana düştüğü adresi söyleyebilir misiniz?"
"215 Juniper Lane. Lütfen, lütfen acele edin!"
"Şu anda acil servisleri gönderiyorum hanımefendi.
Adın ne senin?"
"Gloria Martin. Sokağın karşısındaki 220 Juniper Lane'de oturuyorum. Oh . . . oh, Tanrım!"
"Pekâlâ, Gloria. Benim için sakın olmanı istiyorum. Komşunuzun acil durumunun ne olduğunu söyleyebilir misiniz? Düştüğünde neredeydi?"
"Çatıdaydı ve ... ve üzerinde bulunduğu merdiven kırıldı. Ayağı kaydı. Kocam bizim merdiveni getirmeye gitti ama yeterince uzun değildi. Merdivenlerimizin hiçbiri yeterince uzun değil!"
"Pekâlâ hanımefendi, anlıyorum. Onu hareket ettirmeden, komşunuzun yaralı olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"
"Onu hareket ettirmek mi? Ona ulaşamıyorum! Zavallı şey can havliyle oluğa tutunuyor!"

"Sakın bırakma!"

Dişlerini sıktı ve kanalizasyon borusunda boğuldu, sahip olduğunu bile bilmediği kasları tutmaya başladı. "Öyle bir niyetim yoktu, Bob!"

Tüm bu çile yeterince utanç verici değilmiş gibi, tüm sokak, yirmi küsur komşu, Everleigh'in rahmetli büyükannesinin evinin kenarına çaresiz bir bebek koala gibi yapışmasını izlemek için toplanmıştı.

Stres yapmayın! Noel ışıklarını asmak çocuk oyuncağı! TikTok'ta kendi kendini ilan eden uzmanlar olarak söylemişlerdi. Gözünüz korkmasın ve zor kazandığınız paranızı o pahalı, aldatıcı aydınlatma hizmetlerinden birine harcamayın. Bu kolay yöntemlerle mahallenin en iyi dekore edilmiş evi siz olacaksınız.

Everleigh bir omzunda renkli LED ışıklar ve TuffClips'lerle dolu bir bez çanta, kulübenin içinde bulunduğu merdivene güvenle tırmanmıştı. Merdiven örümcek ağlarıyla kaplıydı ama onu dışarı çıkardığında buzla kaplı çimenlerin üzerine düşmüş olan birkaç huysuz örümcek dışında -ve tabii ki biraz cılız ve sallantılıydı- her halükarda mükemmel bir şekilde kullanılabilir durumdaydı.

Ya da ayağı en üst basamaktan içeri girip çürüyerek ahşabı zayıflatana kadar öyle sanmıştı. Oluklara tutunmuş, omzunun üzerinden merdivenin yere çarpıp ortadan ikiye ayrılışını izlemiş ve kendisini otuz küsur metre havada, altında sadece acımasız beton araba yolu ve birkaç dikenli çobanpüskülü çalı ile mahsur bırakmıştı.

"Bunu başarabilirsin Everleigh!" diye bağırdı tatlı, tatlı Frank, sokağın karşısında karısıyla birlikte yaşayan nazik, beyaz saçlı beyefendi. Tüm bu boktan gösteri boyunca onun kişisel amigosu olmuştu. "Gloria yardımın neredeyse geldiğini söylüyor!"

Uzaktan siren sesleri geliyordu, Everleigh'in o güne kadar duyduğu en harika sestiydi bu.

"Geldiler!" Gloria bağırdı ve bir kapı çarptı, ardından bir diğeri geldi. "O burada! Acele edin!"

"Bayan Dangerfield." Bu sesi tanıyordu. Yüzbaşı Keegan. "Nasılsınız?"

Everleigh yarı güldü, yarı hıçkırdı. "Ah, bilirsin işte. Dayanıyorum."

"Harika gidiyorsun. Brantley şu anda sana doğru geliyor. Seni hemen aşağı indireceğiz."

Kolları ve bacaklarıyla kanalizasyon borusuna sarılan Everleigh omzunun üzerinden dikkatli bir bakış attı.

Vinç benzeri bir merdivenin ucuna takılı sepetten Griffin Brantley sırttı. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Felaketle son **k a r ş ı l a ş m a s ı n ı n** üzerinden dört gün geçmişti. Dört. "Yeterince uzun değil." Griffin göğsünü tuttu ve güldü. "Ouch."

"Öyle demek istemedim-" diye homurdandı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu çok utanç verici."

"İyi tarafından bak. En azından bu sefer pantolon giyiyorsun."

Everleigh nefesinin altından, "Küçük iyilikler," diye mırıldandı. Griffin bir ipin bağlı olduğu yastıklı bir kemeri havaya kaldırdı.

"Bu kayışı sana geçireceğim, tamam mı?"

Koşum takımına baktı ve yutkundu. "Bu biraz fazla değil mi? Sadece, ne bileyim, beni tutamaz mısın?" Tercihen hızlı.

"Bu sadece bir önlem," dedi. "Departman protokolü. Düşmene izin vermeyeceğim."

Everleigh titreyerek nefes verdi. "Pekâlâ."

Hızlı ve etkili bir şekilde kemeri kızın ortasına dolamaya çalıştı. "Biliyorsun, beni tekrar görmek için bu kadar zahmete girmene gerek yoktu. Sadece arayabilirdin."

"Hay aksi," diye kestirip attı, sesi biraz titriyordu. "Beni sen buldun. Bu senin dikkatini çekmek için yaptığım umutsuz bir tekliften başka bir şey değildi."

"Aradım." Elleri kızın belinde oyalandı. "Bırakmaya hazır mısın?"

Parmaklarının beynine itaat etmesi bir saniye sürdü. Tutuşunu gevşetir gevşetmez, tahliye borusu uğursuz bir şekilde gıcırdarak titredi. Ağzından bir nefes uçtu.

"Hey, hey. Sorun yok, iyisin." Onun belini sıktı. "Yanımdayım."

Başını salladı ve gözlerini kıstı, bir cankurtaran halatı gibi oluğa yapıştı.

"Everleigh. Bana bak."

Belki ses tonundan, belki de ona Everleigh diye hitap etmesinden, ama hiç sorgulamadan, sanki onun sesinden etkilenmiş gibi, itaat etti.

Griffin ona sabit bir şekilde baktı, mavi gözleri yalvarıyordu. "Güven bana."

Kısa ve keskin bir nefes alan Everleigh, adamın onu düşürmeyeceğine güvenerek kendini bıraktı. Serbest düşüşünden sadece bir saniye sonra, kendini onun göğsüne yaslanmış halde buldu. İstedikinden çok daha kısa bir süre sonra tekrar ayağa kalktı ve aptalca bir şekilde kollarının onu sarmasının yasını tuttu.

Elleri hâlâ gömleğinin içinde olan Everleigh başını geriye doğru eğdi ve ona baktı. Büyük bir hata. Kocaman. Eğer onun büyükannesinin mutfağında dururken güzel olduğunu düşünmüşse, şimdi nefes kesiciydi, altın ve pembenin tonlarıyla yıkanıyor, batmakta olan güneş tam ufukta geziniyor, teninde parıltıyor ve ona neredeyse ruhani bir ışıltı veriyordu.

Gülümsemesi yumuşak ve eğikti ve Everleigh'nin zaten hızlı atan kalbi daha da hızlı atmaya başladı, kaburgalarına acı veren bir dövme gibi. "Sana düşmene izin vermeyeceğimi söylemiştim."

"Sanırım yaptın," sesi nefes nefese, fısıltının biraz üzerinde çıktı.

İri elleri Everleigh'in kalçalarına dayanmış, nasırlı başparmakları kot pantolonu ile kazağı arasındaki çıplak tene doğru bir yay çizmişti. Everleigh'nin teninde tüyler diken diken oldu ve Griffin'in gözlerinin kararmasını, nefesinin dudaklarının arasından titreyerek çıkmasını hayal etmediğinden oldukça emindi.

"Orada işler nasıl gidiyor Brantley?"

Everleigh irkildi, Yüzbaşı Keegan'ın sesi soğuk duş etkisi yaratarak onu gerçeğe döndürdü. Bir an için nerede olduğunu, otuz metre havada asılı duran bir merdivenin platformunda durduğunu, aşağıdaki bahçede toplanan komşularının tüm bu felaketi izlediğini unutmuştu.

Griffin bir elini yüzünde gezdirdi, kıkırdamalar iç çekmeye dönüştü. "Aşağı iniyoruz, Kaptan!" Kontrol panelindeki bir düğmeye bastı ve sepet alçalmaya başladığında Frank, aşağıdaki komşuların alkışlamasına neden olan bir tezahürat yaptı.

Everleigh inledi. "Benim tam bir felaket olduğumu düşünüyor olmalısın." Kendini kesinlikle öyle hissediyordu.

"Eh, ben daha çok ateşli bir karmaşa düşünüyordum." Kurt gibi sırttı, gözleri kızın vücudunda gezindi. "Sıcak vurgusu."

Dışarısı donmaktan sadece birkaç derece uzak olmasına rağmen, Everleigh'in her yeri ısındı. "Şey, ben değilim. Dağınık yani. Genelde değilimdir. Ne yazık ki, az önce benim olağanüstü kötü şansına tanık oldunuz."

Sadece yakında geçmesi için dua edebileceği olağanüstü korkunç bir kötü şans dalgası.

Griffin mırıldandı. "Sizin kötü şans dediğiniz şeye ben daha çok kader demeye meyilliyim."

"Kader mi?" Güldü. "Büyükanneimin komşularının benim için bir hafta içinde iki kez 911'i aramak zorunda kalmasının kader olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bir omzunu silkti. "Sanki evren yollarımızın kesişmesini istemiş gibi hissediyorum, demek istediğim bu."

"Vay canına," diye nefes aldı. Bu adam. Hiç pes etmedi, değil mi? "Bahse girerim bu cümle bütün kızlarda işe yarıyordur."

"Birkaç erkek de var." Dudakları kıpırdadı. "Ama bu bir çizgi değil. Ben ciddiylim. Bana böyle karşılaşmamızın biraz tesadüfi olmadığını mı söylüyorsun?"

"Dediğim gibi. Korkunç bir kötü şans."

Dili yanağının iç kısmına bastırdı ve gözlerini kıstı, mavi gözleri öğleden sonra güneşinde parlıyordu. "Sözlerimi bir kenara yaz, Trouble, seni kazanacağım. Göreceksin."

Gülümsemesini kontrol altında tutmak için dudaklarını kısa süreliğine birbirine bastırmak zorunda kaldı. "Keyfine bak."

Sağlam zemine geri döndüklerinde Chen oradaydı ve sepeti açıyordu. "Miller ve benim seni hızlıca kontrol etmemizin bir sakıncası var mı? Bir saniye bile sürmez."

"Buna gerçekten gerek yok," dedi. "Ben iyiyim."

Herkes bakıyordu, komşular hâlâ etrafta toplanmış, fısıldaşıyorlardı ve Everleigh onurundan geriye kalanlarla birlikte eve kaçmaktan başka bir şey istemiyordu.

"Sol eline bir bakmalısın. Sağ elini tercih ediyor."

Everleigh başını çevirdi ve Griffin'e inanamayarak baktı. "Çünkü ben sağ elimi kullanıyorum," diye itiraz etti. "Tabii ki onu tercih ediyorum."

Belki biraz hassas olabilirdi ve belki de ayağı ilk kaydığında ve oluğu tuttuğunda avucunun yakınında keskin bir acının ardından ufacık, minicik bir patlama duymuştu ama birkaç ibuprofen yutacak ve bir iki saat içinde iyi olacaktı.

"Beni eğlendir," dedi ve Everleigh yenik bir iç çekişle motorun arkasına götürülmesine izin verdi, orada kuyruk tahtasına oturdu, Miller pazılarına bir tansiyon manşonu sararak hayati değerlerini kontrol ederken Griffin'in dikkatli bakışları altında kıpırdamamaya çalıştı.

Chen işaret parmağının dibindeki özellikle hassas bir noktayı eliyle yokladığında dişlerinin arasından bir acı tıslaması geçti. Kahretsin, acıyordu.

"Üzgünüm," dedi Chen. "Benim için bir yumruk oluşturabilir misin?" Everleigh yapabilirdi. "Tamam. Şimdi, al, elimi sık." Chen düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Hmm. Kavrama gücün azaldı."

"A2 kasnak gerginliği?" Miller sordu.

"Ben de öyle düşünüyorum."

Everleigh ikisinin arasına baktı. "Bu kötü bir şey mi?"

"Pekâlâ." Miller kızın kolundaki kelepçeyi çözerken bir nefes verdi. "Bu hiç iyi değil."

"Harika," diye mırıldandı. "Sadece harika."

Tam da ihtiyacı olan şey. Bir A2... elini ne kadar süreyle kullanamayacağını Tanrı bilirdi. Vurgunlar gelmeye devam ediyordu, önce fırın, şimdi de bu. Üst katın tamamını toplaması gerekiyordu ve evin yarısı merdiven olmadan ve şimdi de tek eliyle nasıl indireceğini bulması gereken ışıklarla doluydu.

Chen, Everleigh'in dizine vurdu ve önünde çömeldiği yerden kalktı. "Kaya tırmanıcıları arasında sık görülen bir yaralanma. Tendon kasnakları, tendonu kemiğe yakın tutmak için bağ dokusu görevi görür."

"Hiç balık tuttun mu?" Miller, Everleigh'in daha önce hiç duymadığı bir mantıksızlıkla sordu.

"Yıllardır değil ama eskiden hep büyükbabamla giderdim. Neden?"

"Tendon makaraları oltadaki halkalar gibidir. Oltayı kamaşa nasıl tutturdıklarını biliyor musunuz? Üzerlerine çok fazla güç uygularsanız, bu ani stres yırtılmaya neden olabilir ve bu da tendonun kemikten uzaklaşmasına neden olur, tıpkı bir yay kirişi gibi." İşaret parmağını havaya kaldırarak, kadının midesini bulandıracak bir şekilde gösterdi. Vücudunun derisinin altında saklı olan kısımlarını düşünmemeyi tercih ediyordu ve onların yırtılmasını düşünmekten kesinlikle hoşlanmıyordu. "Kavrama gücünü kaybedersen, parmağını bükemezsin."

"Yine de onları bükebilirim." Yüzünü buruşturdu. "Sadece büküğümde canım çok acıyor."

Griffin onun eline uzandı ve iki elinin arasına aldı. "Sadece bir gerginlik olabilir."

Everleigh kaşlarını çatarak kendi elini saran uzun, yaralı parmakları inceledi. Griffin'in elini tutmasına izin vermek, onu arayışında cesaretlendirmeye biraz fazla yakın hissettiriyordu. Bu noktada, Griffin'in oyununun sonunu gerçekten bilmiyordu. Onu kazanmak, her ne demekse. Yüzü mosmor olana kadar tesadüflerden bahsedebilir, repliklerinin aslında replik olmadığını iddia edebilirdi ama Everleigh adamın, büyük olasılıkla, telefonda zor durumdaki genç kızlardan mavi saçlı yaşlı kadınlara kadar herkesle sohbet eden mükemmel bir flörtçü olduğundan emindi.

Everleigh bu seferlik ona bu küçük özgürlüğü tanıyacaktı, ama bunun tek nedeni elinin onunkine sarıldığında hoş bir his verdiğini inkâr etmenin zor olmasıydı. En son ne zaman birinin elini tuttuğunu hatırlayamıyordu. Bu muhtemelen trajik bir durumdu ama yeni bir şey değildi.

Kaptan Keegan, Frank ve eşi Gloria'yla sohbet ettiği yerden çıkıp yanlarına geldi. "Burada ne durumdayız?"

"Tedavi edin ve sokağa çıkın, Kaptan," dedi Chen. "Bir doktora görünmen gerekecek. Röntgenler tendonları göstermez ama bazen kırıklar yumuşak doku yaralanmalarıyla eş zamanlı olabilir. Bunu elemek isteyeceklerdir ve bir yırtık olup olmadığını doğrulamak için bir MRI yapabilirler. Ancak hayati tehlike arz eden bir yaralanma olmadığı için acil servise gitmenize gerek yok. Tabii sizi nakletmemizi istemiyorsanız-"

"Hayır, sorun değil. Acil servise kendim giderim."

Gloria, kocası hemen arkasında olduğu halde avluya doğru yürüdü. "Kulaklarım beni yanıltıyor olmalı çünkü az önce kendini doktora götüreceğini söylediğini duymadım, değil mi Everleigh?"

Yanakları yanıyordu. "Sorun değil. Gerçekten, yapabilirim-" "Saçmalık." Gloria ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Frank ve ben seni götüreceğim. Değil mi Frank?"

Anahtarlarını kaldırdı. "Tabii ki yapacağız."

Everleigh azımsanmayacak bir isteksizlikle elini çekip kurtardı ve ayağa kalktı. "Beni kurtardığın için teşekkürler.

Ben. Yine."

Griffin gamzelerini gösterince dizlerinin titrediğine yemin edebilirdi. "Her zaman."

Chen ve Miller'a çabucak teşekkür etti ve Frank ile Gloria'yı caddenin karşısına, arabalarının önüne park ettikleri Buick Lucerne'e kadar takip etti.

"Merdivene yazık oldu Everleigh," dedi Frank kapıları açarken. "Bu yıl burayı ışılandırılmamış görmek garip olacak."

Gözlerini batan güneşten koruyan Everleigh döndü ve yarıya kadar ışıklarla kaplı eve kederle baktı.

"Evet," diye mırıldandı.

Gerçekten de öyle.

"İyi olacağım," dedi Everleigh, acil servisten ayrıldığından beri kaçınıcı kez söylüyormuş gibi hissettiren bir sesle. "Gelip benim için yemek yapmana gerek yok Gloria, söz veriyorum."

Pratisyen hemşire hafif bir zorlanma olduğunu söylemişti. Dinlenme ve buzla Everleigh bir hafta, en fazla iki hafta içinde eskisi kadar iyi olacaktı, yeter ki atel takmaya devam etsin ve üzerine daha fazla baskı yapmaktan kaçınsın.

"Sadece senin için endişeleniyoruz," dedi Frank, Juniper Lane'den sola dönerken. "O evde tek başına, özellikle de yılın bu zamanında."

"Biliyorsun," diye takıldı, "yılın bu zamanında benim dairemde yalnız olmaktan pek de farklı değil, değil mi?"

"Hayır, çünkü bu daha da kötü," diye homurdandı. "Yalnızlık çekmiyor musun?"

Everleigh alaycı bir kahkaha attı. Bu ikisi anneleri ile Büyükanne Dangerfield'den daha kötüydü-

Henning. Endişesi tatlıydı ama gereksizdi. "Arkadaşlarım var, Frank."

"Ama iyi arkadaşlar mı?" diye dürttü. "Ayda bir kereden fazla kahve içmek için görüştüğün arkadaşlar mı?"

O olmalı bekledi a dövmek çok uzun için çünkü Gloria yüksek sesle mırıldandı.

"Everleigh-"

"Onlar ... biz meşgulüz," diye vurguladı Everleigh. "Hepimiz meşgulüz."

Arkadaşlarının hepsi ya evliydi ya da ciddi ilişkileri vardı; hatta birkaçının çocuğu bile vardı. Buluşmalar artık eskisi gibi anlık değil, haftalar, hatta aylar öncesinden titizlikle planlanıyordu. Ama Everleigh bunu anlıyordu. Hayat devam ediyordu. Peki ya onun hayatı? Hayatı iyiydi, şikayet etmesi için çok az yer bırakıyordu. Başını sokacak bir evi ve sevdiği bir işi vardı ve ... memnundu. Sadece ara sıra, tatillerde, doğum günlerinde ve özel günlerde kendisini ele geçirmeye çok meyilli olan melankolik bir ruh haline büründüğünde, Everleigh daha fazlasını diliyordu. Takvimdeki sayfalar her yıl daha hızlı geçiyor gibi göründükçe, Everleigh'nin o tanımsız şeye duyduğu özlem de artıyordu.

Eğer bir çözüm varsa, bunun kendi sorumluluğunu üstlenmesine ve hayatını değiştirmek için bir şeyler yapmasına bağlı olduğunu biliyordu. Ama çoğu gün gerçekten memnundu. Ve memnun olmak kolaydı. Memnuniyet güvenliydi. Öte yandan değişim...

"Evden çalışıyorsunuz; dairenizde ölebilirsiniz ve bunu kim bilebilir ki?"

"Gloria!" Frank sürücü koltuğundan karısına dehşet dolu bir bakış fırlattı. Everleigh onun yüzünün de aynı şekilde görüldüğünden emindi.

"Ne kadar ürkütücü bir düşünce olsa da bu doğru." Gloria kollarını kavuşturdu. "Everleigh kim bilir ne kadar süre evinde çürüyebilirdi ki kimse onu aramayı akıl edemesin."

"Biri beni kontrol ederdi." Bundan emindi. Birkaç gün sürebilirdi ama eninde sonunda biri bakacaktı. Kaşlarını çattı. Bundan yüzde doksan emindi.

Gloria ofladı. "Hastaysan sana kim çorba getiriyor ki?"

Çorba mı? Everleigh omuz silktili. "Dürüst olmak gerekirse muhtemelen DoorDash'ten alırdım."

Bunun üzerine Frank alay etti. "Seni acil servise götürecek birine ihtiyacın olsa muhtemelen Lyft çağıracağın gibi, bahse girerim."

Everleigh çenesini kapalı tuttu ve Frank homurdandı. "Şaka yapıyordum, Everleigh! Lyft mi? Gerçekten mi?"

"Yemin ederim," diye vurguladı. "Başımın çaresine bakabilecek durumdayım-"

Gloria'nın nefesi kesildi ve Everleigh'in emniyet kemerini takmış olması iyi bir şeydi çünkü Frank frene bastı.

"Tanrım, kadın!" Nefes nefese kaldı, parmak eklemleri direksiyonun etrafında bembeyazdı. "Öylece- Oh. Oh, Tanrım."

Everleigh'nin nefesi boğazında düğümlendi.

Çıkmaz sokağın sonunda, Büyükanne Dangerfield'in evi bir uçak pistine rakip olacak kadar Noel ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Birisi Everleigh'in bıraktığı yerden devam etmişti. Everleigh'in tavan arasında bulduğu büyük, renkli ampuller dik eğimli beşik çatının her tarafına dizilmişti ve Everleigh'in tanımadığı buzdan ışıklar verandanın üzerindeki zencefilli süslemeden sarkıyordu.

Gloria, "Bu bir Noel mucizesi," diye mırıldandı ve Everleigh gülmek zorunda kaldı, çünkü ya öyle yapacaktı ya da ağlayacaktı. Ve bunu da yapabilirdi.

Bu bir Noel mucizesi değildi. Everleigh bunlara, kadere, tesadüfe ya da Griffin Brantley her ne demek istiyorsa ona inandığından daha fazla inanmıyordu. Ama insanların iyi ve nazik olabileceğine inanıyordu ve bu? Bu onun kitabındaki tüm mucizelerden daha iyiydi.

"Beni bıraktığın için çok teşekkür ederim." Kapıyı açtı ve Frank daha arabayı park etmeden dışarı fırladı. "İkinize de iyi geceler!"

Everleigh ön kapıya ulaştığında kalbi hızla çarpmaya başlamıştı, ön kapıya doğru koştu ve verandanın basamaklarını ikişer ikişer çıktı. Ön kapının tam tokmağının üzerine yapıştırılmış bir not vardı.

Everleigh-

Eğik bir yazıyla yazılmıştı.

Beladan uzak durun

😊 XX.

Üçüncü Bölüm

Miller onu ilk fark eden kişi oldu ve itfaiye binasının açık kapısından içeri girerek orantısız bir gülümsemeyle onu selamladı.

"Dangerfield!" Parlak kırmızı itfaiye aracının tamponunu kurulamak için kullandığı havluyu omzunun üzerinden attı. "Bu güzel öğleden sonra seni buraya getiren nedir?"

Gözleriyle itfaiye binasını tarayan ve belirli bir itfaiyeciyi görmeyi uman Everleigh, hasır sepeti kolundan kaldırdı. "Aslında kurabiye getirdim. Ve bu parti yanmamış. Söz veriyorum."

Miller sepeti ondan alıp içine baktı ve hemen ağzına attığı yulaflı kuru üzümlü bir kurabiye çıkardı. "Biraz kömürden kimseye zarar gelmez." Kırıntılar gömleğine ve yere döküldü. "Bize boşuna duman yiyenler demiyorlar." Adamın ağzı doluyken kulağa hiçbir şeymiş gibi geliyordu ve kadın kahkahasını bastırmak zorunda kaldı.

"Kurabiye?" Kıvrık sarı saçlı tıknaz bir adam itfaiye aracının yanından başını uzattı. "Biri kurabiyelerden bahsetti, değil mi?"

Miller başparmağını ona doğru salladı. "Dangerfield bize yiyecek getirdi."

El salladı. "Merhaba. Ben Everleigh."

Adamın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Demek hakkında o kadar çok şey duyduğumuz meşhur Bela bu."

Ünlü mü? Elbette. "Sanırım daha çok kötü şöhretli."

"Hayır." Kıkırdadı, gözleri kızın omzunda gezindi.

"Brantley senin hakkında çenesini kapatmıyor. Bütün hafta boyunca

"Bu sorundan ve şu sorundan başka bir şey olmadı." "Hey! Bu gece bulaşık görevinde değil misin, Boyd?"

Everleigh'nin nabzı hızlandı ve nefesi boğazının gerisinde duyulabilir bir takılma yaptı, Miller'ın onun çiğneme sesini duymaması için dua etti. Gülümsemesini bastırıp arkasını döndü ve Griffin'in merdivenlerden koşarak inişini, uzun adımlarıyla itfaiye binasının zeminini yalayıp yutuşunu izledi. Gözleri kırışmış ve ağzının kenarları kıvrılmıştı. "Sakin bana acil durumları doğrudan bize getirdiğini söyleme, Trouble."

"Ha ha." Sağlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Pek sayılmaz." Miller'ın üzerinde çalıştığı kurabiye sepetini işaret etti. "Miller paylaşmaya karar verirse diye kurabiye getirdim."

"Hadi dostum." Boyd bir kurabiye almak için uzandı ve Miller, Boyd'un peşinden gitmeden önce onun elinin arkasına bir şaplak attı. Kahkahalarının sesi itfaiye binasında yankılandı.

"Onlar yulaf ezmesi miydi?" Onun başını sallaması üzerine Griffin mırıldandı. "şuna bakar mısın? Yulaf ezmesi benim favorimdir. Çok benziyor-"

"Eğer ağzından çıkacak bir sonraki kelime kaderse, Tanrı yardımcım olsun..." Everleigh güldü. "Çoğu insan buna tesadüf derdi."

Omuz silkti. "Tesadüf, kader. Ne dediğiniz umurumda değil." Ağzının bir köşesi sırtarak yukarı kalktı. "Tam da seni düşünüyordum ve bir anda karşıma çıkman çok ilginç."

Onu düşünüyorsun, ha? "Teorinizde delik açmak gibi olmasın ama bu sabah yeni fırın teslim edilmeseydi daha erken gelirdim. Kurabiyeler teşekkür için."

"Acil durumlara müdahale etmenin bizim işimiz olduğunun farkındasınız, değil mi? Bunun için bize teşekkür etmek zorunda değilsiniz. Yine de" -sırıttı- "herhangi birimizin unlu mamullere hayır dediğini duymak için zorlanırsınız."

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun," dedi, elini göğsünün içinde onun yaptıklarını her düşündüğünde kabaran sızının üzerine koyarak. "Işıklar, Griffin. Bunu yapmak zorunda değildin."

"Ah, şu." Sanki hiçbir şey değilmiş gibi omuz silkti, oysa her şey demektir. Ve muhtemelen bunun farkında bile değildi. "Bir merdivene ihtiyacın vardı; bizim de bir merdivenimiz vardı. Bize teşekkür etmene gerek yoktu."

Sanki bu onun fikri değilmiş gibi. Sanki teşekkür etmek için burada olan o değilmiş gibi. Sanki Everleigh onu motora doğru bastırmak ve ona ne kadar minnettar olduğunu göstermek istemiyormuş gibi. "Ben de istedim. İşte buradayım."

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Ön dişleri alt dudağına sürtünerek ağzını kırmızı ve dikkat dağıtıcı bir şekilde öpülebilir bıraktı. "Bence bugün buraya beni görmek için bir bahane bulmak istediğin için geldin."

Everleigh'nin kalbi bir durdu bir hızlandı. "Belki de yaptım."

Belki bu onu umursamaz bir aptal yapıyordu ama korkuyla donarak geçirdiği sonsuz bir kıştan sonra, Griffin'in sıcaklığı onu canlı ve mutlu hissettiren ilk şey olmuştu.

Başını eğdi, ayaklarına doğru gülümsedi ve son derece memnun görünüyordu. "Yani."

"Hmm?"

"Bir aylığına şehirdesin."

"Öyleyim."

"Farkında mısınız bilmiyorum ama Noel'e birkaç hafta kaldı."

"Hayır." Everleigh teatral bir şekilde soluk soluğa kaldı. "Hiçbir fikrim yoktu."

Griffin kıkırdadı ve bu ses kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi, göğsünde bir sıcaklık filizlendi. "Ailen şehre mi geliyor?"

Everleigh'in en çok korktuğu soru, boğazının arkasına bir ağrı koymayı asla başaramayan soru. "Uh, hayır. Artık sadece ben ve ağabeyim varız, o ve onun

Karısı New York'un dışında yaşıyor. Orada büyük bir ailesi var."

Yeğenleri ve kuzenleri o kadar çoktu ki herkesin adını hatırlayabildiğine inanamıyordu. Filmlerde ve televizyonda gördüğünüz türden bir aile, Everleigh'in her zaman istediği türden bir aile. Yine de, iki kez kardeşinin uçakla gelip onlara katılma teklifini kabul etmişti ve her seferinde, uzaktan akraba olduğu insanlarla dolu bir odada, tatili tek başına geçirip Çin yemeği yiyerek ve Evde Tek Başına'yı izleyerek geçirdiğinden daha yalnız hissetmişti.

Kardeşinin çok güzel bir ailesi vardı ama onunki değildi. Griffin kaşlarını çatı. "Noel'i yalnız mı geçireceksin?"

Omuz silkti. Frank ve Gloria onu ayın yirmi dördünde akşam yemeğine davet etmişlerdi. Her ne kadar tekliflerini kabul etmek istese de, onları rahatsız etmek istemiyordu.

"Evet, hayır." Griffin başını kısa ve keskin bir şekilde salladı. "Kesinlikle olmaz. Böyle bir şey olmayacak."

Everleigh tereddüt etti. "Affedersiniz?"

"Beni duydun." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve çenesini çelikleştirdi. "Noel, yılın hiç kimsenin yalnız kalmaması gereken tek zamanıdır."

"Pekâlâ, Cindy Lou Who." Everleigh güldü. "Bak, bu yalnız geçirdiğim ilk Noel olmayacak."

Üniversitenin ilk yılında Noel'i yurttan tek başına geçirmiş, ailesini kaybetmenin acısıyla herhangi bir şeyi kutlama fikrini aklına bile getirememişti. Üniversiteden sonra birkaç yıl serbest çalışmak yerine bir şirkette çalışmış ve Noel'in ertesi günü çalışmak zorunda kaldığı için Port Angeles'a gitmesi mümkün olmamıştı. Yani bu onun yalnız geçirdiği ilk tatil sezonu değildi ve büyük olasılıkla sonuncusu da olmayacaktı.

Kaşları daha da çatıldı ve Everleigh'in içinden, kaşlarının arasına kazınmış belli belirsiz çizgileri düzeltmek için garip bir istek geldi.

parmak uçlarıyla kaşlarını okşadı. "Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor? Çünkü hissettirmiyor."

Ona hiçbir şey hissettirmek için değildi. "Ben iyi olacağım. Ciddiyim."

Bu kasabadaki herkesin onun için endişelenmesinin sebebi neydi? Hoş olmadığından değil, ama bu yeniydi.

"İşte olacaklar." Adamın sesi, kızın anında telaşlanmasına neden olan sert ve otoriter bir hal almıştı. "Deck Out the Docks'u duydun mu?"

Beynini yokladı ve Front Caddesi'ndeki Vietnam restoranının yakınına asılmış bir el ilanı gördüğünü hayal meyal hatırladı. "I . . . Sanırım? Bu bir tekne süsleme yarışması, değil mi?"

"Mm-hmm. Kaptan Keegan da yüzen bir evde yaşıyor. Her yıl, o ve kızları dekorasyon için ellerinden geleni yaparlar ve vardiyası olmayan bizler de desteğimizi göstermek için oraya gideriz. Pek çok yerel işletme stant kurar ve Birinci Cadde'deki fırın her zaman bedava kakao dağıtır."

Everleigh gülümsedi. "Kulağa eğlenceli geliyor." "Güzel. Çünkü sen de geliyorsun."

"Oh, öyleyim, değil mi?"

"Mm-hmm." Sadece ölçülü bir adım attı ve ağır hizmet tipi botlarının parmakları spor ayakkabılarına çarptı. Sağ ayağını motorun arka basamağına dayanacak şekilde kaldırdı, dizi onun kalçasına çarptı ve sol elini başının üzerine koyarak iri, geniş gövdesiyle onu kamyonun arkasına sıkıştırdı. Uzanıp parmaklarını adamın gömleğine geçirme, onu aşağı çekme ve ağzını onunkine yapıştırma dürtüsüne karşı ellerini iki yanında birleştirdi. "Bu Cuma. Saat altıda. Seni alacağım."

Gözlerini kapattı. "Griffin-"

"İstemiyorsan buna randevu demek zorunda değiliz."

Sanki sorun buna randevu demekmiş de, onunla her yalnız kaldığında bunun neden kötü bir fikir olduğunu hatırlamak daha da zorlaşıyormuş gibi.

"İstemediğimden değil," diye mırıldandı, kulağa ne kadar klişe gelse de bunun onunla ilgili olmadığını anlamasını istiyordu. Her şey onunla ilgiliydi. Onun yükü, onun posta kodu ve onun ne istediği. "Ben sadece
"Bence bunu yapmasak daha iyi olur" -boğazındaki düğümünden kurtulmak için yutkundu- "buna randevu desek daha iyi olur."

Mırıldandı. "Bakalım doğru anlamış mıyım?" Başparmağı kızın elmacık kemiğine değdi ve kız tüm sağduyusuna rağmen gözlerini açtı. Griffin bir şekilde onu hem sıcak hem de soğuk bırakan bir yoğunlukla ona bakıyordu. "Bunun bir randevu olmasını istiyorsun ama buna randevu demek istemiyorsun."

Boynuna bir sıcaklık yayıldı. Böyle söylediğinde kulağa aptalca geliyordu. "Doğru."

"Çünkü gündelik işler yapmıyorsun." "Mm-hmm."

Kaşlarının arasında beliren çatık, düşünceli olmaktan çok tedirgindi. "Ya ben de sıradan şeyler yapmadığımı söylersem?"

Başını yana çevirdi. "Griffin-"

Adam çenesini sıkıca ama nazikçe kavrayarak başka tarafa bakmasını, saklanmasını imkânsız hale getirdi. Adamın gözlerinin mavi alevlere dönüşmesi karşısında nefesi hızlandı, nabızı hızlandı. "Ben ciddiylim, Everleigh."

Eğer bir şey varsa, bu her şeyi daha da kötüleştirdi. "Hâlâ burada yaşamıyorum."

Başparmağı ağzının kıvrımlarında gezinerek alt dudağını aşağıya doğru sürükledi. Kadının içinden neredeyse şiddetli bir ürperti geçti ve adamın gözleri karardı. "Eğer yaptıysan?"

Burada yaşasaydı, Griffin'in o ilk Çarşamba günü kendisini dışarı çıkarma teklifini kabul ederdi. Burada yaşasaydı, muhtemelen onu şimdiye kadar bir depoya, belki bir ranza odasına sürüklerdi ve muhtemelen konuşuyor olmazlardı.

Ama Büyükanne Dangerfield'in söylemeyi sevdiği gibi, "Eğer amalar ve fakatlar şeker ve fındık olsaydı, hepimiz mutlu olurduk

Noel'de.

"Bilmiyorum."

Elini indirdi ve Everleigh anında onun dokunuşunun yasını tuttu.

"Saat altıda mı?" Gülümsedi, acı tatlı ve yumuşaktı ve Everleigh'in içi sızladı.

"Bir dakika, doğru anlamış mıyım: yirmi dört saatlik iki vardiya, yani kırk sekiz saat çalışıp doksan altı saat izin mi yapıyorsunuz?"

Griffin elini sırtına koyarak onu şaşırtıcı derecede büyük kalabalığın arasından geçirdi. "İşte böyle."

"Ve görünüşe göre yılın bu zamanlarında iş arkadaşlarınız aileleriyle daha fazla vakit geçirebilsin diye fazladan vardiya almayı seviyorsunuz."

Kulaklarının ucu pembenin sevimli bir tonuna dönüştü. "Ben yirmili yaşlarının sonunda, ailesi şehrin yirmi dakika ötesinde yaşayan, çocuksuz, bekâr bir adamım. Onları istediğim zaman görebiliyorum. Peki ya yeğenlerim? Tanrı onları sevsin ama Noel Baba'dan ağacın altında bekleyen hediyeleri varken Griffin amcalarını daha az umursamayacakları yaştalar." Kolayca omuz silkti. "Harris, Nelson ve Perez'in aileleriyle vakit geçirebilmeleri için birkaç vardiya değiş tokuş yapmam adil olur."

Adil, doğru, iyi ve nazik olmak verili şeyler değildi ama Griffin öyleymiş gibi davranıyordu. Sanki iş arkadaşları çocuklarıyla vakit geçirebilsin diye Noel'ini feda etmek onun için önemli bir şey değilmiş gibi. Tıpkı büyükannesinin anısının hakkını vermeye çalışan bir kızın felaketi için ışıkları asmayı bitirmenin büyük bir mesele olmadığı gibi.

"Söyleyin bana, kanonlaştırma için çabalıyor musunuz, yoksa bunun tesadüfen olmasını mı umuyorsunuz?"

Griffin kolunu onun beline doladı ve eğildi, sesini neredeyse fısıltıya düşürdü, dudakları onun kulağını okşadı. "Senin hakkında düşündüklerimin yarısını bilseydin, bana aziz demeyi hayal edeceğin en son şey olurdu."

Griffin'in yatağında, belki de itfaiyedeki ranzasında yattığını, gecenin bir yarısı aramalar arasında onu düşündüğünü, elinin topuğunun sertleşmiş sikine bastırıldığını düşününce içinden bir heyecan geçti, kalçaları sıkıştı.

Kadın sertçe titredi ve Griffin kıkırdadı.

"Susadın mı?"

Kavrulmuş. "Elbette."

"Bir bakalım." Bakışları, marinanın park alanının etrafı çevrilmiş, bayramlıklardan unlu mamullere kadar her şeyi satan satıcıları taradı. "Elma şarabı, kakao ya da yumurta likörü?"

"Elma şarabı lütfen." Everleigh omzunun üzerinden rıhtım yönünü işaret etti. "Ben teknelere doğru gideceğim."

Griffin başıyla onayladı. "Aşağıda buluşuruz."

Bu yılki Deck Out the Docks'un teması Candy Land Christmas'tı ve Port Angeles'ın tekne sahipleri marinayı tuhaf bir harikalar diyarına çevirerek kendilerini gösterdiler. Pembe ve gümüş cicili bicili, bol ışıltılı, yelkenli ve yelkenli tekneler, yenebilecek kadar güzel görünen şekerli tatlılardan oluşan dev kreasyonlarla süslenmişti. Yakındaki bir dubalı teknenin hoparlörlerinden tatil klasiklerinin parlak ciklet pop yorumları yükseliyordu ve marinanın birkaç metre dışında, küçük bir yatın güvertesinde duran elektrikli ısıtıcının etrafında toplanmış bir grup, birisi süslü bir şampanya şişesine benzeyen bir şeyi çıkarıp kırmızı Solo bardaklarını doldurmaya başladığında yüksek sesle tezahürat yapıyordu.

"Bayan Dangerfield!"

Döndü ve Kaptan Keegan'ın dört ya da beş yaşından büyük olmayan iki sevimli küçük kızla el ele tutuşarak rıhtımda ilerlediğini görünce el salladı.

"Kaptan Keegan." Everleigh gülümsedi. "Peki burada kim var?"

"Bu Ava, bu da Charlotte." Her iki kız da başlarını Kaptan Keegan'ın kalçalarına dayamadan önce utangaçça el salladı. "Benim kızlarım. Bana Lana deyin lütfen."

"Bana Everleigh dediğin sürece."

Cap-Lana başını salladı, ağzı sanki söylemek istediği bir şey varmış gibi açıldı. "Brantley buralarda mı?"

Çenesini otoparka doğru eğdi. "İçkilerimizi alıyorum."

"Ah." Gözlerinde bir pırıltı vardı. "Hakkında konuşabildiği tek şey sensin, biliyor musun?"

Everleigh kızardı. "Gerçekten harika birine benziyor."

"Dün onu feribot tarifelerine bakarken yakaladım."

Kaşlarını çattı. "Feribot tarifeleri mi?"

"Mm-hmm. Edmonds-Kingston feribotu." Lana kaşlarını kaldırdı. "Bilirsiniz, burası ile Seattle arasında olan."

Hava ciğerlerini yumruk gibi bir kahkahayla terk etti. "Şaka yapıyorsun."

Seattle ile Port Angeles arası aşağı yukarı iki buçuk saattir. Her gün gidip gelmek için çok uzaktı ama birisi doksan altı saatlik izninin makul bir kısmını şehirde geçirebilir ve buraya dinlenmiş ve vardiyasına başlamaya hazır bir şekilde dönebilirdi. Everleigh'in dizüstü bilgisayar ve güvenilir bir internet bağlantısı olduğu sürece teknik olarak her yerden çalışabilecekken, birinin yolculuk yapmasına gerek yoktu. Port Angeles gibi şirin festivalleri, tatillerde birbirlerini evlerinde ağırlayan komşuları ve bir günlüğüne ışık asmaya gönüllü yardımseverleri olan küçük bir sahil kasabası da dahil olmak üzere her yerde.

Yakın bir yabancınnn felaket mknatısı, sadece birkaç hafta içinde Everleigh'in kalbine girmeyi başarmıştı.

Bunun kendisi ve Aralık ayından sonraki hayatı için ne anlama geldiğini düşündüğünden değil. Hayır efendim, Everleigh bunu hiç düşünmüyordu.

Lana başını salladı. "Bu konuda şaka yapmazdım-"

Bir çığlık havayı deldi ve Everleigh nefesini tutarak döndü.

Daha birkaç dakika önce hayranlıkla seyrettiği yat kaosa sürüklenmişti. Isıtıcıdan kıvılcımlar uçuşuyor, alevler direğin dibini yalamaya başlamıştı bile.

"Kaptan!" Griffin iki elinde birer fincan ve yüzünü buruşturan bir çatık kaşla rıhtıma doğru koştu. "Ne oldu?"

"Elektrik yangını gibi görünüyor ve hızla büyüyor."

Birkaç dakika içinde yangın yayılmış, köprü güvertesinin tamamı alevler içinde kalmış, yolcular göl suyu dolu Solo bardaklarla yangını söndürmeye boşuna uğraşmışlardı. Gemideki hiç kimse can yeleği giymiyordu.

"Eve dönün ve babanızı çağırın," dedi Lana, kızlarını rıhtıma doğru iterek. "Ona annenizin 911'i aramasını söylediğini söyleyin. Port Angeles marinasında demirli bir teknede elektrik yangını var. Kaptan Keegan görevde değil ama olay yerinde." Kızlar koşar adımlarla uzaklaşırken o da pardösüsünün fermuarını çekiştirerek aşağı indirdi.

Griffin içecekleri yere bıraktı ve kapüşonunun boynundan tutarak başının üzerinden çekti.

Everleigh gözlerini dikmiş, onun soyunmasını izliyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Elli derece suda, soğuk şoku tepkisi bir dakikadan kısa sürede ortaya çıkar." Botlarını tekmeledi. "B vardiyası buraya en hızlı beş dakika içinde ulaşabilir. O da şanslıysak. Bu çok uzun bir süre."

Üzerinde atlet ve boxerdan başka bir şey olmayan Griffin, mükemmel bir kuğu dalışı yaparak gözden kayboldu

karanlık, dalgalı su yüzeyinin altında. Everleigh'in kalbi boğazına kaçtı.

"O iyi olacak." Lana apartman dairesinden çıktı ve kot pantolonunun düğmesine uzandı. "Brantley güçlü bir yüzücüdür. İkimiz de öyleyiz."

Sonraki beş dakika boyunca Everleigh tırnaklarını yiye yiye Griffin ve Kaptan Keegan'ın yanan yatla kara arasında ileri geri yüzerek teknedekilerin kıyıya çıkmasına tek başlarına yardım etmelerini izledi. Elleri tam anlamıyla doluydu, iskeleyle teknedeki daha yakındılar, bir el sudan fırlayıp bir an sonra yüzeyin altında kaybolduğunda iskaladılar.

Everleigh düşünmedi.

Su tenine iğneler gibi batıyor, yakıyordu. Lisedeyken yüz metre kurbağalama ve dört yüz metre serbest stil bayrak yarışlarında yüzmüş, her yaz bir halk havuzunda cankurtaranlık yaparak fazladan birkaç dolar kazanmıştı. Ama bu on yıl önceydi; hiçbir şekilde zayıf bir yüzücü değildi ama bu kadar soğuk sularda hiç yüzmemişti. Griffin ve Kaptan Keegan'ın aksine, soyunmak için durmamış, onun yerine inek yakalı bir süveter giyerek suya dalmıştı.

Yarım düzine metre ötede sudan bir yüz çıktı, genç bir kadın başını dalgaların üzerinde tutmak için mücadele ediyordu.

Adrenalin Everleigh'in damarlarına hücum etti ve bacaklarını daha sert tekmeledi. Keşke bir can simidi, bir kurtarma halkası, bir şey, herhangi bir şey olsaydı. Griffin ve Lana bu işi çok kolaymış gibi göstermiş, kurbanları elleri kollarının altında, bacaklarını kullanarak kıyıya çekmişlerdi.

"Yardım edin! İmdat!"

Her ihtimale karşı bir ciğer dolusu hava emen Everleigh, kollarını başını suyun üstünde tutmaya çalışan kadının beline doladı.

"Dayan," diye nefes nefese kaldı. "İyi olacaksın!"

Sert ve hızlı bir şekilde tekmeledi, çenesine vuran suya karşı dudaklarını sıktı. Rıhtım görüldüğünde, en fazla on metre ötedeydi, yardım ettiği kadın panikledi ve çırpınmaya başladı. Elinin topuğu Everleigh'in şakağına çarptı, parmakları Everleigh'in saçlarına dolandı ve Everleigh'in başını buz gibi suyun altına itti.

Göğsü yanıyordu. Otuz saniye. Bu, boğulan kurbanların istemsiz nefes tutmalarının başarısız olması, akciğerlerde karbondioksit birikmesi, istemsiz bir hava nefesini tetiklemesi ve ardından suyun soluk borusuna çekilmesi için geçen ortalama süreydi. Soğuk suda o kadar bile sürmez.

Tam ciğerleri patlayacakmış gibi hissettiğinde, bir kol beline dolandı ve onu yüzeyin üzerine sürükledi. Everleigh nefesini tuttu, açgözlü bir ciğer dolusu hava emdi ve gözlerindeki acı suyu kırıştırdı.

Griffin ona baktı, saçları alnına yapışmış, su damlacıkları uzun, koyu kirpiklerine yapışmıştı.

"Seni yakaladım," dedi.

Dördüncü Bölüm

S hirt, eşofman altı, ekstra kalın çoraplar ve duş hemen koridorun sonunda." Griffin çarpık bir gülümsemeye Everleigh'nin eline bir paket giysi tutuşturdu. "Takip et Ben."

"Bu kadar zahmete girmene gerek yoktu." Acil durum battaniyesini omuzlarına daha sıkı sardı ve ayakları çıplak ve teni nemli bir şekilde onun peşinden yürüdü. "Bana bir şey olmazdı. Gerçekten."

"Neredeyse boğuluyordun, Everleigh." Omzunun üzerinden ona baktı. "Dalga geç benimle."

Evi çok güzeldi; Olympic Ulusal Parkı'nın yakınındaki ormanın içinde, gözlerden uzak ama yine de şehre büyükannesinin evinden yirmi dakika daha yakın, modifiye edilmiş bir A-çerçeve kulübeydi. Yeşilin tonlarına boyanmış - orman ve avcı, fesleğen ve eğreltiotu - evin arka tarafındaki tavandan tabana pencereler dışarıyı içeriye taşıyor, biraz hayallerindeki ağaç ev gibi hissettiriyordu.

Şehri ve sunduğu her şeyi ne kadar sevse de, burası her zaman evim demeyi hayal ettiği türden bir evdi. Herkesin herkesin işini bildiği kadar küçük olmayan, ama gerçek bir topluluk duygusu yaratacak kadar da küçük bir kasabada bir ev. Kök salmayı, bir aile kurmayı hayal edebileceği bir yerdi. Eğer o kadar şanslı olursa.

Griffin soldaki son kapının önünde durdu. "Duşta ihtiyacınız olan her şey olmalı ve

havluların hepsi temiz."

"Teşekkürler." Adamın kendisine uzattığı bohçayı havaya kaldırdı; yumuşacık, taze keten ve nane gibi onun gibi kokan giysilerdi bunlar. "Çabuk olacağım."

"Acele etme." Adamın gözleri kızın dudaklarına kaydı ve tekrar gözlerine döndü. "Senin için misafir odasını hazırlayacağım."

Banyonun kapısını kapattı ve Everleigh yere yığıldı, dirseklerini lavabonun leğenine dayadı, başını ellerinin arasına aldı, mylar battaniye yere kayarak unutuldu.

Sikeyim.

İnsanlar her zaman yaralanır. İkisinden biri bu gece hastanelik ya da daha kötü bir duruma düşebilirdi ve o zaman ne yapardı? Duygularını koruyarak çok iyi bir iş çıkarmış olmanın rahatlığıyla yatağa mı girerdi?

Duygularının, korkularının, hepsinin canı cehenneme. Everleigh banyonun kapısını açtı ve-

Griffin eşiğin hemen diğer tarafında duruyordu, ellerini kapının pervazına dayamıştı, başı öne eğikti, en az onun hissettiği kadar harap görünüyordu. Gözleri yukarı fırladı ve onunkilerle buluştu. "Özür dilerim. Ben de tam-"

"Bu bir randevuydu," diye ağzından kaçırdı. Adam kaşlarını çatı. "Özür dilerim."

"Çok, çok yorulduğum" -elini uzatıp gömleğinin önünü yumrukladı- "istediğim bu değilmiş gibi davranmaktan."

"Everleigh." Çenesi sıkıştı. "Şu anda ne diyorsun?"

Güldü. "Belli değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Şu anda gerçekten açık olmanı istiyorum."

Adamın dilinden dökülen sikiş kelimesi, kadının içinde bir sıcaklık dalgası yarattı. "Beni hemen şimdi öpmen gerektiğini söylüyorum, yoksa ben-"

Griffin tehdidini tamamlayamadan ağız onunkinin üzerine çöktü.

Bunda iffetli ya da yavaş bir şey yoktu. Dili kadının ağzındaydı, dişlerinin çıkıntılarında geziniyor, onu tadıyor, istediğini alıyor, nefesini çalıyordu. Adam geri çekildiğinde, dişleri alt dudağının kabarıklığını ısırırken, kadın ürperdi, yumuşak bir inilti kaçtı.

"Lanet olsun, Everleigh," diye küfretti, elleri kalkıp onun kollarını kavradı. "Çileden çıkarıyorsun, bunu biliyor musun?"

"Ben mi?" Dudaklarına karşı güldü. "Çileden çıkaran ben miyim? Çok küçük bir üniformayla ortalıkta dolaşan sensin." Adamın pazularını neredeyse pornografik bir şekilde kucaklıyordu.

Kıkırdadı ve bir adım daha yaklaşarak ereksiyonunu onun kalçasına bastırdı. "Artık üniformamı giymiyorum."

"Hayır." Adamın dudağını onunki gibi ısırarak bir inilti çıkardı. "Ama çok fazla giyiyorsun."

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim." Mırıldandı ve bir eli omzundan aşağıya, koluna kaydı, dirseğinin iç kısmındaki deriyi okşamak için yavaşladı, başparmağını bileğindeki titreyen nabza sürtmek için durakladı. Elini kaydırды, belinin kıvrımlarını izledikten sonra suya batmış elbisesinin eteklerine uzandı. Parmakları kumaşın altından kayarak dizinin iç kısmına doğru ilerledi, parmak uçları uyluğunun derisinde dans ederken sert ve sıcaktı. Eli iç çamaşırının üzerinden onu kavradı, pamuğun arasından amına doğru bastırdı. "Eminim benim için çoktan ıslanmışsındır, ha?"

Başını sallarken yüzü alev alev yanıyordu. "Mm-hmm."

"Siktir." Nefesinin altında kıkırdadı, bakışları omzunun üzerinden banyoya doğru kayarken gözlerindeki ifade sıcaktı ama biraz da yumuşaktı. "Gerçekten mi? Daha önce hiç kimseyi düşün içinde becermemiştim. Ve senin geçmişini ve 911'i aramak istemediğimi düşünürsek, belki-"

Yüzünü tuttu ve aptalca sırtmamak için dudaklarını onunkilere bastırdı. "Yatak," diye mırıldandı onun ağzına karşı.

"Yatak o zaman." Elleri aşağı kaydı, kışını avuçladı, onu kendine doğru kaldırırken parmakları etini ısırdı. Bacaklarını adamın beline doladı, adam ona doğru bastırıldığında hafifçe nefes aldı, külotu göbeğini örten tek şeydi.

Griffin koridorda tökezleyerek ilerliyor, bir yandan da onun boynunu kemiriyordu. Dişleri kulağının hemen altında özellikle hassas bir noktaya sürtündü ve kadın bacaklarını sıkarak onu kendine doğru çekti ve inlemesine neden oldu.

Merdivenleri yarılalıktan sonra oflayıp pufladı ve onu tam merdivenin üzerine bıraktı. "Sikerim böyle işi."

Kadının birkaç basamak altında diz çökene kadar ayaklarını sürüyerek elbisesinin altına uzandı, parmakları iç çamaşırına dolandı, kışından çekip kalçasından aşağı indirdi. Omuzlarının üzerinde bir yere savruldu, başını elbisesinin altına eğip dilinin düz kısmını kıvrımlarının arasında gezdirdiğinde unutuldu ve ona karşı yumuşak bir şekilde inlediler.

"Aman Tanrım." Elleri titreyerek merdivenin kenarını kavradı, tırnakları koyu renkli ahşabı ısırdı. Dilinin ucu klitorisine değdi, dudaklarını demetin etrafına sarıp emmeden önce sert ve hızlı bir şekilde. Bir ürperti vücudunu sarstı, midesi gerildi, seğirdi. "Siktir."

Adamın eli kalçasına doğru ilerlediğinde ve iki parmağı ona doğru bastırıldığında, içeriye doğru kayarak asla rahatça ulaşamayacağı noktaya doğru kıvrıldığında damarlarında ateş parladı, ama adamın parmakları onunkilerden daha uzun ve kalındı ve adam onlarla ne yaptığını çok iyi biliyordu. Zevk omurganın tabanından açılıp yayıldı.

"Oh." Boşalırken kasları titriyordu, zevk onu kör ediyordu, görüşü lekelenene kadar ciğerlerinden nefesini çalıyordu.

Griffin parmaklarını geri çekti, kızarmış, şişmiş ve kayganlaşmış dudaklarını yalarken gözlerini kaldırdı. "İyi mi?"

Başını salladı, gözlerini kırıştırdı, kelimeler kifayetsiz kaldı. "Uh- huh."

Yavaşça, kendini beğenmiş bir şekilde sırttı ve kızın amcığı yeniden sıkıştı. "Güzel. Daha fazla alıştırma yapmaya karşı olduğumdan değil, çünkü - kahretsin, Trouble. Tadın harika."

Griffin bunu belirtmek istercesine elini ağzına götürdü ve parmaklarını emerek temizledi.

Everleigh kıpırdandı. Sırtının ortasında şimdiye kadar fark etmediği bir merdiven vardı. Griffin'in ağzını ne kadar iyi kullandığının ve dikkatini dağıtmayı başardığının bir göstergesiydi bu. "Belki de bunu bir yatağa taşıyabiliriz?"

Griffin gülerek başını eğdi. "Özür dilerim. Biraz heveslendim."

Özür dilemesi gereken şeyler listesinde, hevesi son sırada yer alıyordu.

O daha ayağa kalkmayı düşünemedi Griffin uzandı ve homurdanmadan onu merdivenlerden alıp kollarının arasına aldı, dizleri bir kolunun üzerine çökerken diğeri onu sırtından tuttu ve mutfaktaki o ilk tesadüfi gecede yaptığı gibi onu kucakladı.

Odasına girdiklerinde onu ayaklarının üzerine yatırdı. Nefesini üfleyerek bir adım geri çekildi. "Evet."

Yanağının içini ısırdı ve elbisesini vücudundan yukarı kaldırıp başının üzerinden geçirerek yanına bıraktı.

Griffin ağzı açık bakakaldı.

"Tanrım," diye küfrederek boynunun arkasına uzandı ve kapüşonunu çıkardı, bu sırada kollarındaki kaslar esnedi. O Tanrıydı. Bu kadar iyi görünmek suç olmalı.

Geniş omuzları, belirgin bir bele doğru kıvrılan aynı derecede geniş ve yapılı bir göğse yol veriyordu. Koyu renk saçları göbek deliğinin altından geçerek kot pantolonunun içinde kayboluyordu; dün çıkarılmasını istediği kot pantolon.

"Çıkar," dedi. "Çıkar şunları."

Griffin kot pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirirken onun bakışlarını üzerinde tuttu. Başparmaklarını bel bandının altına daldırdı ama durakladı, dudakları kıpırdadı. "Sabırsız mısın?"

"Sensiz başlamak üzere."

Griffin başını salladı ve kot pantolonunu çıkardı, boxer'ı da kayarak çıktı. Kot pantolondan çıktı ve ona doğru bir adım attı, siki önünde çıkıktı, sert ve kalındı, ucundan inci gibi bir sıvı sızıyordu.

Everleigh, Griffin inleyip elleriyle kalçalarını kavrayıp onu kendine çekene kadar dudaklarını yaladığını fark etmemişti. Aleti karnına baskı yapıyordu, ağır ve sıcaktı, menisi tenine bulaşıyordu. "Emin misin?" Ellerini adamın omuzlarına koyarak dudaklarını yakaladı. Tadı ılıktı ve tıpkı onun gibi keskin ve tatlıydı, ağzı hâlâ onun uyarılmışlığıyla kaplıydı. Dilini onun alt dudağına değdirdi ve o yapamadan geri çekti.

öpücügü derinleştirmek. "Evet."

Griffin kolunu uzatarak komodinin üst çekmecesine uzandı ve bir prezervatif çıkardı. O daha folyoyu yırtıp açamadan, Everleigh ne yaptığını bile anlayamadan, uzanıp elini onunkinin üzerinde parmaklarıyla sabitledi.

Ona baktı, gözlerinde alnını kırıştıran bir soru vardı.

Yanakları sıcaktı, kıvrınma dürtüsüyle savaştı ve bunun yerine omuz silkti. "RİA'm var ve bilirsiniz, son test yaptırdığımdan beri kimseyle birlikte olmadım.

Görmek istersen sonuçlar telefonumda. Yani eğer sen-"

"Geçen ay sağlık kontrolünden geçtim," dedi, yutkunurken boğazı zorlanıyordu. "Ben iyiyim. Eğer istersen sana sonuçlarımı gösterebilirim-"

Başını iki yana salladı. "Sana güveniyorum."

Griffin'in nefesi dudaklarının arasından titreyerek çıktı ve göz kapakları titredi, soğukkanlılığı kırıldı. Prezervatifi bir kenara fırlattı ve ona doğru uzandı, kalçalarından kavradı, parmakları kıcını ısırdı. "Seni çiğ çiğ becermemi mi istiyorsun? İçine boşalmamı mı istiyorsun?"

Everleigh titredi ve küçük bir inilti boğazından yukarı doğru tırmandı. "Griffin."

Adam kıkırdadı ve bu ses kızın içinde gümbürdedi, kalçalarının arasında sıcaklık birikti. "Hadi Everleigh." Eğildi, dudakları kulağının kabuğunu sıyrırken kirli sakalı yanağına sürtünüyordu. "İstiyor musun? Söylediğini duymak istiyorum. Bana istediğini söylediğini duymak istiyorum."

Amciği sıkıştı ve tırnaklarını adamın omuzlarına geçirdi, yüzü daha önce hiç olmadığı kadar sıcak yanarken bile aniden arzudan başı döndü.

Everleigh daha önce hiç prezervatifsiz seks yapmamıştı ama bunu istiyordu. Onu hissetmek istiyordu.

"Bunu istiyorum," diye nefes aldı. "Seni hissetmek istiyorum."

Yumuşakça inledi ve başını çevirdi, dudakları onun yanağını okşadı. "Eller ve dizler benim için, bebeğim. Lütfen."

Griffin'in yatağı yumuşaktı, koyu yeşil yorgan avuçlarının altında peluş gibi duruyordu.

Bakamayacağını söylemedi, bu yüzden omzunun üzerinden baktı ve adamın yatakta diz çöküp ona doğru sürünmesini izledi. Kendini onun sırtına yasladı, etrafında kıvrıldı ve onu tekrar öpebilmek için yüzleri arasındaki mesafeyi kapattı.

Ağız hâlâ onunkine dayanıyordu, dişleri kadının alt dudağını ısıırıyordu.

itti. Başı öne düşerek öpüşmeyi kesti ve hafifçe soludu.

Bu şekilde kendini devasa hissediyordu ya da belki de sadece bu pozisyondu - hiçbir fikri yoktu. Ama sanki her santimine dokunuyormuş gibi hissediyordu, aleti içinde varlığından bile haberdar olmadığı yerleri dürtüyordu.

Ve her nasılsa, yer değiştirdiğinde daha da derine battı, bir kolunu onun her iki yanına koyarak kendini destekledi, dudakları ensesine bastırdı. "Harika hissediyorsun. Amin-"

Kalçaları geri çekildi, sadece sikinin kabarmış başı kadını kendisine açık tutana kadar geri çekildi. Hızla ileri atılarak kendini tekrar onun içine gömdü. "Kahretsin, Everleigh. Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyorsun?"

Gözlerini kapadı ve mırıldandı. Nefesi boynunda sıcaktı, dudakları daha da sıcaktı, çünkü boğazının parmaklarını bastırmak için sabırsızlandığı tarafına kötü bir iz bırakacak olan şeyi emiyordu.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldı. Çok iyiydi, ama çok yavaştı, sikinin içinde sürüklenmesi onu ihtiyaçtan titremeye bırakıyordu.

"Lütfen, ne?" Dili boynunda bir yol açtı, dişleri kulağının lobuna yaklaştı. "Söyle bana. Söyle ve her şeyi yapacağım, söz veriyorum."

"Daha sert." Adam hemen teslim olduğunda, kalçaları şakırdarak inledi.

"Böyle mi?" Adamın nefesi kulağına doğru düzensiz bir şekilde geliyordu, nemli ve sıcaktı ve sikinin sürekli olarak içinde bir şeyleri dürttüğü hissiyle birleştiğinde, daha önce hiç bu kadar tamamen sikilmiş hissetmemişti.

"Evet," diye nefes nefese kaldı. "Durma. Lütfen durma."

"Asla yapmayacağım," dedi Griffin, sanki söz vermiş gibi.

Gözleri kapandı, dudaklarının arasından küçük sesler çıkarken ağzı açık kaldı.

Tanrıya şükür en yakın komşuları birkaç kilometre uzaktaydı, çünkü kadın istese de sessiz kalamazdı.

"Bunu düşündüm," diye itiraf etti boğazına karşı mırıldanarak. "Yüzümü kalçalarının arasına gömmeyi ve sen adımı haykırana kadar seni yemeyi düşündüm. Aletimi bu şekilde içine gömmeyi ve seni öyle güzel sikmeyi düşündüm ki bacakların tutmazdı ve yatağımdan ayrılamazdın. Ayrılmak istemezdin." Yumuşakça ofladı. "Kahretsin, Everleigh. Seni döllerimle öyle bir sikmeyi düşündüm ki, kalçalarından aşağı damlayacaktı. Beni deli ediyorsun. Tanrım, ben sadece-"

Bir koluyla onu belinden kavradı ve kucağına oturup sikine gömülene kadar yukarı çekti. Yer değiştirdi, eliyle hafifçe boğazına sarıldı ve ağzını kendi ağzına doğru çekti. Sadece ağzının onunkine karşı hissinde tamamen kaybolduğunda, ona doğru sallanmaya başladı, daha yavaş, ama aynı derecede sert, bu yüzden daha yoğun.

Bacakları titremeye başladı ve bunun diz çökmesiyle hiçbir ilgisi yoktu, her şey adamın onu aleti ve sözleriyle, inanılmaz derecede pis sözleriyle, tutması için dua ettiği sözleriyle nasıl parçaladığıyla ilgiliydi. "Benim için gelecek misin, bebeğim?" Başparmağı Titreyen alt dudağını. "Hadi ama. Yapabilirsin."

Lanet olsun. Midesi gerildi, içindeki iplik tehlikeli bir şekilde kopmaya yaklaştı. Uçup gidecekmiş gibi hissediyordu. "Griffin."

Göğsünden bir inilti yükseldi ve adam dudaklarını onunkilere bastırarak morartıcı bir öpücük kondurdu. Kız paramparça olurken, ayak parmakları neredeyse acı verecek kadar çarşafın içinde kıvrılırken, kasları ritmik bir şekilde kilitlenip gevşerken çığlığını bastırdı.

Griffin hırlamaya varan bir sesle ellerini kızın kalçalarına yerleştirdi ve onu sikinden kaldırdı, sonunda omzuna doğru yumuşak bir şekilde inlemeden önce onu sert ve hızlı bir şekilde aşağı çekti.

Nefeslerini tutma sesleri dışında oda sessizdi. Uyluklarındaki sertlikten irkilen Everleigh kıpırdandı ve Griffin'in artık yumuşamış olan siki, onu ürperten ve dudağını ısırmasına neden olan bir damla ıslaklıkla birlikte içinden kaydı. Kesik kesik bir iç çekişle yatağa yığıldı. "Aman Tanrım."

Griffin kıkırdadı ve eliyle çenesini ovuşturdu. "Bu ... vay canına."

Elleriyle yüzünü kapattı. "Öyleydi."

Adam onun yanına yerleşirken yatak eğildi. Bir an sonra bir eli kalçalarının arasına kaydı, parmakları yarığını yukarıdan aşağıya doğru nazikçe gezindi. Griffin parmaklarını ve onlarla birlikte boşalmasını, Everleigh'in ellerini bırakıp kalçalarını biraz daha açmasına neden olan tatmin edici bir mırıltıyla tekrar içine bastırdı.

"Yani." Griffin'in yanakları kızarmış, mavi gözleri parlıyordu ama ıslak parmaklarıyla uyluğunun iç kısmında soyut desenler çizerken ağzının kıvrımı gergin görünüyordu. "Gerçekten de ay sonunda ayrılmak zorunda mısınız?"

Everleigh usulca gülümsedi, midesi çırpınıyor ve kalbi gümbür gümbür atıyordu. "Biliyor musun, aslında ben de burada kalabilirim diye düşünüyordum."

TEŞEKKÜRLER

Lauren Plude'a beni bu rüya gibi projeye katılmaya davet ettiği ve yıllardır beynimin içinde dolaşan itfaiyeci aşkını yazma fırsatı verdiği için ekstra teşekkür ederim. Lindsey Faber, Karen Brown, Heather Rodino, Hang Le ve Amazon'da bu koleksiyonun hayata geçmesine yardımcı olan herkese çok teşekkür ederim. Sarah Younger, sen isteyebileceğim en iyi menajersin ve yanımda olduğun için inanılmaz derecede minnettarım.

Bana her zaman inandığı için harika anneme ve bana düşündüğümden daha fazla neşe kattıkları için Millie ve Boon'a sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © 2024 Tami Keehn

Alexandria Bellefleur, genellikle sevimli huysuzları ve onları dize getiren güneşli karakterleri içeren, çok satan ve ödüllü bir çağdaş romantizm yazarıdır. Kalbi Pasifik Kuzeybatılı olan Alexandria, şimdi New York'ta kedileri Mills ve Boon ile birlikte yaşıyor. Özel yetenekleri arasında ziyaret ettiği her şehirde en iyi pad thai'yi bulmak, isimleri değil ama yüzleri hatırlamak, sinema salonlarında uyuyakalmak ve toplum içinde müstehcen kitaplar okurken soğukkanlılığını korumak yer alıyor. İlk romanı *Written in the Stars*, 2021 Lambda Literary Award ve 2020 Ripped Bodice Awards for Excellence in Romantic Fiction ödüllerini kazanmıştır.

ALEXANDRIA BELLEFLEUR İÇİN ÖVGÜ

"Alexandria Bellefleur bu sahte randevu başyapıtına büyük bir yürekle güç veriyor ve sonuç belki de şimdiye kadarki en ilahi hikâyesi."

-BuzzFeed Nişanlı Saçmalığı üzerine

"The Fiancée Farce, romantik komedinin en iyi örneklerinden biri. Sahte bir kız arkadaş icat eden şanssız bir kadın kahraman mı? Mirasına konmak için mantık evliliği yapmak üzere ortaya çıkan sahte bir kız arkadaş? Her şey rahat bir kitapçada mı geçiyor? Alexandria Bellefleur komik ve seksi bir aşk romanı sunuyor. Not yok."

-Sarah MacLean, New York Times çoksatan yazarı

"Bellefleur, kahramanlarının birbirlerini özlemelerine izin vermekten çekinmiyor, bu da çok hoş. Margot'nun arkadaşlarının onun mutluluğuna yaptıkları gerçek yatırım, mutlu sonu daha da tatlı kılıyor."

-USA Today (dört yıldız) Şanslı Yıldızlarını Say üzerine

"Kırılганlık ve şakacılığın mükemmel bir şekilde örüldüğü Yıldızlara Yazılmış, coşkulu ve içten bir okuma. İlk sayfadan itibaren beni kendine bağladı!"

-Christina Lauren, New York Times çoksatan yazarı

"Written in the Stars bir romantik komediden istediğim her şey: eğlenceli, tuhaf, seksi. Bu modern Gurur ve Önyargı romantizmle parılıyor."

-Talia Hibbert, New York Times oksatan yazarı

"Bellefleur'ün eğlenceli, farklı bir sesi var ve tek satırlık cümleleri sayfadan fırlayarak hem kalbe hem de komik kemiğe çarpıyor. Komedi konusunda bir yeteneği var ve ilk kez yazan bir yazarın sahip olabileceğinden çok daha fazla stil ve gösterişe sahip. Kitabın başlığını yansıtan ışıltılı bir kalite var. Bellefleur sanki bir kavanozun içindeki peri ışıklarını yakalamış gibi yazıyor, sağlam ama kırılğan bir şeyin içinde parıldayan ve sevimli."

-Entertainment Weekly

"Bu kitap bir zevk."

-The New York Times Book Review, Written in the
Yıldızlar

"Bize bir kez daha sevilen sahte ilişki mecazını ve ihtiyaınız olduğunu bilmediğiniz tüyleri veren keyifli bir romantik komedi."

-Shondaland, Written in the Stars zerine

"Yeni ve tamamen tuhaf bir şey."

-O, The Oprah Magazine (2020'nin En İyi LGBTQ Kitapları) on
Yıldızlarda Yazılı

OTHER TITLES BY
ALEXANDRIABELLE FLEUR

Yıldızlarda Yazılı Serisi

Yıldızlarda Yazılı Ay
Asılı
Şanslı Yıldızlarınızı Sayın

Tek Başına

Nişanlı Farsı
Gerçekten, Çılgınca,
Derinden

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.